

Arrest

nr. 186 836 van 16 mei 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 25 november 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 10 november 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. ASSAKER, die *loco* advocaat C. MORJANE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 augustus 2016 diende verzoeker samen met zijn broer een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 6 september 2016 richtte de gemachtigde een verzoek tot terugname op grond van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna verkort de Dublin III Verordening) aan de Duitse asielinstanties voor verzoeker en zijn broer.

Op 9 september 2016 stemden de Duitse asielinstanties in met de terugname van verzoeker en zijn broer op grond van artikel 18, 1, c van de Dublin III Verordening.

Op 10 november 2016 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten:

*naam : J.
voornaam : I. S N
geboortedatum : [...]1979
geboorteplaats : T.
nationaliteit : Onbepaald*

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)c van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 29.08.2016 asiel in België, samen met zijn meerderjarige broer. Wat zijn identiteits- of reisdocumenten betreft, legde de betrokkene een kopie van zijn identiteitskaart en paspoort voor, evenals een document van de Duitse autoriteiten in het kader van zijn asielaanvraag aldaar.

Vingerafdrakenonderzoek toonde aan dat de betrokkene op 28.08.2014 asiel vroeg in Duitsland.

De betrokkene, van onbepaalde nationaliteit, werd gehoord op 29.08.2016 en verklaarde dat hij Gaza begin juli 2014 verliet om via Egypte en Libië het grondgebied van de Lidstaten in Italië te betreden. Hij verklaarde na een verblijf van 1 week in Italië via Frankrijk naar Duitsland te zijn doorgereisd. In Duitsland werden de vingerafdraken van de betrokkene op 28.08.2014 in het kader van een asielaanvraag geregistreerd. De betrokkene verklaarde dat hij effectief asiel vroeg in Duitsland, maar dat hij het land na een verblijf van 2 jaar in twee verschillende opvangcentra in Hamburg verliet om naar België door te reizen. In België diende de betrokkene op 29.08.2016 een asielaanvraag in, samen met zijn meerderjarige broer.

Op 06.09.2016 werd een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties die op 09.09.2016 met toepassing van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België, en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene stelde dat hij voor België koos omdat het humaan is en Palestijnen respecteert. De betrokkene gaf tijdens zijn verhoor aan bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Duitsland omdat als hij wordt teruggestuurd zij hem naar eigen zeggen zullen repatriëren. Hij gaf aan dat ze in het opvangcentrum hadden gezegd dat ze moesten blijven wachten tot ze contact hadden opgenomen met het Palestijns consulaat om te zien hoe ze hen zouden kunnen terugsturen.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Via een schriftelijke tussenkomst van zijn raadsvrouw verzette betrokkene zich verder tegen een overdracht naar Duitsland in het kader van Verordening 604/2013. De raadsvrouw van betrokkene vraagt onze diensten de toepassing van artikels 3.2 en 17 van Verordening 604/2013 op basis van het feit dat zij gedurende twee jaar in Duitsland de behandeling van hun dossier hebben afgewacht zonder resultaat. De raadsvrouw van betrokkene verklaart dat de ambtenaar/procureur van de Duitse instanties betrokken vertelde dat hij weinig kansen heeft in Duitsland en dat hij, met het oog op het verkrijgen van een statuut, Duitsland beter kan verlaten. Daarnaast stelt de raadsvrouw van betrokkene dat hij ook reeds kennis heeft van een kennis van Palestijnse origine die een weigering tot erkenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire bescherming verkreeg in Duitsland. Op basis van deze informatie besloot betrokkene om zijn asielaanvraag in Duitsland in te trekken. De raadsvrouw van

betrokkene stelt echter dat Duitsland geen bescherming biedt aan asielzoekers van Palestijnse afkomst en stelt dat de procedure in Duitsland dan ook niet conform is aan de Europese wetgeving. Ze haalt hier verschillende aspecten over aan onder meer het feit dat betrokkene in Duitsland beschouwd wordt als zijnde afkomstig uit Tripoli, een lange asielprocedure die betrokkene doorliep in Duitsland, het feit dat de families van betrokkene zich in een ontberende en onmenselijke situatie bevinden in Gaza en een vrees van betrokkene voor een verwijdering naar Gaza. Verder spreekt de raadsvrouw van betrokkene ook over de afwezigheid van rechter en rechtsmiddelen in Duitsland. Concluderend vraagt de raadsvrouw van betrokkene onze diensten dan ook om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen in navolging van artikel 17 van Verordening 604/2013 of om op zijn minst bijkomende informatie en garanties te bekomen van de Duitse instanties betreffende de asielprocedure van betrokkene in Duitsland. Daarnaast maakt de raadsvrouw van betrokkene tevens ook melding van een afwezigheid van risico op

ontduiking en verwijst ze verder ook naar het arrest Tarakhel v. Zwisterland van het Hof EDH en haalt ze een concreet krantenartikel en verscheidene documenten aan ter staving van de hierboven vermeldde situatie.

In een bijkomende schriftelijke tussenkomst d.d. 20.10.2016 verwijst de raadsvrouw van betrokkene opnieuw naar haar vorig schrijven en maakt ze verscheidene bijkomende stukken over aan onze diensten waaruit blijkt dat betrokkene niet afkomstig is uit Libanon maar verscheidene jaren in Libië heeft gewoond. Daarnaast benadrukt de raadsvrouw van betrokkene dat, in tegenstelling tot de verklaringen in het gehoor van betrokkene, hij niet 1,5 jaar in Libië verbleef voor zijn aankomst in Duitsland maar slechts 1,5 maanden.

De betrokkene verklaarde geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familie te hebben.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor de mogelijkheid kreeg gewag te maken van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Duitsland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene verklaarde dienaangaande, zoals vermeld, bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Duitsland, omdat ze hem naar eigen zeggen zullen repatriëren.

Betreffende de verklaring van betrokkene dat hij vreest gepatriëerd te worden naar Gaza na zijn overdracht naar Duitsland benadrukken, dat tevens ook aangehaald wordt door de raadsvrouw van betrokkene, wijzen we er vooreerst op dat negatieve beslissingen en het opdragen terug te keren naar het land van herkomst onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Duitsland kent verder onafhankelijke beroepsinstanties inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. We benadrukken verder ook dat het indienen van een asielverzoek bovendien niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een asielaanvraag op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Nederlandse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Met betrekking tot deze aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar Duitsland dient te worden opgemerkt dat deze aangehaalde redenen geen betrekking heeft op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Duitse autoriteiten. Het loutere feit dat de asielaanvraag van

betrokkene werd afgewezen betekent niet automatisch dat er sprake is van een "niet correcte of onmenselijke behandeling" of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Duitsland dan ook geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Duitsland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. De door betrokkene aangehaalde reden, met name dat zijn asielaanvraag afgewezen werd in Duitsland kan dan ook niet beschouwd worden als een gerechtvaardigde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Duitsland.

Betreffende de verklaring van de raadsvrouw van betrokkene dat de asielaanvraag van betrokkene niet zorgvuldig werd behandeld door de Duitse instanties en het feit dat er bijkomende garanties worden gevraagd aan de Duitse instanties voor de concrete toegang en inhoudelijke behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in Duitsland benadrukken we dat de Duitse instanties op 09.09.2016 instemden met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013. Dit betekent dat de Duitse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zal kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Duitse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We verwijzen hieromtrent ook naar het rapport over Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database - National Country Report - Germany", up-to-date tot 16.11.2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Duitsland worden overgedragen, geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 27, §5).

Daarnaast wensen we ook te benadrukken dat de Duitse instanties expliciet instemden met de terugname van betrokkene en met de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag waaruit we kunnen besluiten dat Duitsland de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van betrokkenen ook garanderen. Dit betekent dan ook dat de door de raadsvrouw van betrokkene aangehaalde elementen omtrent de asielmotieven van betrokkene en zijn persoonlijke situatie van vluchteling afkomstig uit Tripoli (LBY) in Duitsland aangebracht kunnen worden, alsmede ook de door de raadsvrouw van betrokkene aangebrachte documenten en stukken hieromtrent. De raadsvrouw van betrokkene verwijst in dit verband naar het feit dat naar haar mening betrokkene in Duitsland niet de nodige bescherming kan verkrijgen die toebehoort aan asielzoekers van Palestijnse afkomst. We verwijzen hierbij nogmaals naar het hierboven reeds vermelde AIDA-rapport over Duitsland waaruit blijkt dat de afwijzingsgraad van onbepaalde en staatloze personen in Duitsland slechts op 10% ligt (p. 6). Hieruit denken we dan ook te kunnen afleiden dat asielaanvragen van asielzoekers van Palestijnse afkomst in Duitsland wel degelijk inhoudelijk onderzocht worden en dat zij niet automatisch niet in aanmerking komen voor het verkrijgen van internationale bescherming.

Verder benadrukken we dat uit de voorgelegde documenten, aangevuld met de verklaringen van betrokkene en het feit dat de Duitse instanties met toepassing van artikel 18.1(c) van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene, kan worden afgeleid dat betrokkene zijn in Duitsland ingediende asielaanvraag heeft ingetrokken. Dit betekent dan ook dat betrokkene de definitieve beslissing omtrent zijn in Duitsland ingediende asielaanvraag niet heeft afgewacht en daarbij nog niet automatisch kan besluiten dat zijn asielaanvraag afgewezen zal worden door de Duitse instanties. Het feit dat een kennis van betrokkene inderdaad geen subsidiaire bescherming of de vluchtelingenstatus en dat betrokkene door een Duitse ambtenaar hiervoor mondeling werd geïnformeerd is niet voldoende grond om tot dit besluit te komen. Verder benadrukken we ook dat Duitsland onafhankelijk beroepsinstanties kent voor afgewezen asielaanvragen en dat betrokkene, in tegenstelling tot de informatie van de raadsvrouw, wel degelijk toegang heeft tot juridische bijstand in Duitsland zoals blijkt uit het bovenstaande AIDA-rapport. Hierin wordt gesteld dat ondanks het feit dat juridische bijstand niet systematisch wordt voorzien in Duitsland er wel verscheidene ngo's en organisaties zijn die gratis juridische bijstand kunnen bieden aan betrokkene. Daarnaast zal betrokkene ook de mogelijkheid om zich aan te melden op een juridische hulp met het oog op het bekostigen van een advocaat (p. 22-23).

Betreffende de verwijzing naar de zaak Tarakhel v. Zwitserland benadrukken we dat dit arrest stelde dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, namelijk een in 1979 geboren man wiens echtgenote en minderjarige kinderen te Khan Younis (Palestina) verblijven. Daarnaast verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor in goede gezondheidstoestand te verkeren. We benadrukken dan ook dat de omstandigheden die aanwezig waren in de zaak Tarakhel v. Zwitserland niet getransponeerd kunnen

worden op de situatie van betrokkene betreffende een overdracht naar Duitsland in het kader van Verordening 604/2013.

Tot slot verwijzen we naar het door de raadsvrouw van betrokkene aangehaalde artikel met betrekking tot de situatie van betrokkene in Duitsland ("Not everyone is allowed to have a good life in Germany", Mondoweiss, 17.07.2015). We benadrukken hierbij dat dit artikel reeds dateert van juli 2015 en merken we op dat deze publicatie niet zonder meer als objectief en accuraat kan worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermeldde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties.

We wensen ook nog de nadruk te leggen op het feit dat op dat Duitsland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Duitse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Duitsland onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

De betrokkene verklaarde geen gezondheidsproblemen te ervaren. We wijzen er op de betrokkene tot heden in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Duitsland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen.

We benadrukken dat de Duitse autoriteiten tenminste drie werkdagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)c van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Duitse autoriteiten.

...

Op 18 november 2016 diende verzoeker een verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in tegen de voormelde beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad).

Bij arrest nr. 178 025 van 21 november 2016 verwierp de Raad het voormeld beroep.

Op 29 november 2016 werd verzoeker overgedragen aan Duitsland.

2. Over de rechtspleging

Ter zitting legt verzoeker een beslissing voor van 19 december 2016 van het Bundesamt für Migration und Flüchtlinge (hierna verkort het BAMF). Hij voorziet deze Duitse beslissing eveneens van een gedeeltelijke Franse vertaling. Het betreft een omstandig gemotiveerde beslissing waarbij het BAMF het verzoek tot internationale bescherming dat verzoeker heeft ingediend op 2 december 2016, na zijn gedwongen verwijdering door België, onontvankelijk heeft verklaard omdat er geen afdoende motieven voor heropening of nieuwe gegevens werden voorgelegd. Daarnaast wijst de voormelde beslissing eveneens op een probleem van geloofwaardigheid nu verzoeker in diens verhoor in Duitsland van 22 oktober 2014 had beschreven zijn "herkomstland" te hebben verlaten omwille van de situatie aldaar, terwijl hij in zijn beschermingsverzoek van 2 december 2016 ervan gewag maakt lid te zijn van de Fatah, zonder te verklaren waarom hij lid is geworden en waarom hij wordt gezocht. Wat betreft de vrees ten aanzien van zijn stiefvader, stelt de Duitse beslissing dat verzoeker, zijnde een jonge gezonde man, deze intrafamiliale problemen kan vermijden door in zijn eigen behoeften te voorzien.

Het stuk dateert van na de bestreden beslissing en van na de effectieve overdracht aan Duitsland van verzoeker. Zelfs in het geval het, als nieuw stuk, uitzonderlijk zou kunnen worden in overweging genomen omdat het de bevestiging zou inhouden van hetgeen reeds in het verzoekschrift werd gesteld over het gegeven dat de asielaanvraag ingevolge de intrekking niet meer zou worden behandeld door Duitsland na overdracht, is de Raad van oordeel dat het geen afbreuk doet aan hetgeen in de bestreden beslissing werd gesteld, om de volgende redenen.

Uit de stukken van het dossier en uit de bestreden beslissing blijkt dat op 6 september 2016 een terugnameverzoek werd gericht aan de Duitse instanties, die op 12 september 2016 met toepassing van artikel 18.1. c van de Dublin III Verordening instemden met het verzoek tot terugname.

Het voormelde artikel 18.1. c luidt als volgt:

"1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

[...]

c) een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;

[...]"

Artikel 18.2 bepaalt verder:

"2. [...]

Voor de in lid 1, onder c) bedoelde gevallen, indien de verantwoordelijke lidstaat de behandeling van een verzoek had gestaakt omdat de verzoeker het verzoek had ingetrokken voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde was genomen, zorgt die lidstaat ervoor dat de verzoeker gerechtigd is te verzoeken dat de behandeling van zijn verzoek wordt afgerond, of een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen dat niet wordt behandeld als een volgend verzoek als bedoeld in Richtlijn 2013/32/EU. In dergelijke gevallen zorgen de lidstaten ervoor dat de behandeling van het verzoek wordt afgerond. [...]"

Infra wordt erop gewezen dat asielzoekers kosteloze rechtsbijstand kunnen genieten indien zij worden geconfronteerd met een afwijzing van hun asielaanvraag en dat niet wordt aangetoond dat deze vorm van juridische bijstand op zich niet volstaat om eventuele tekortkomingen tijdens de behandeling van een asielverzoek recht te zetten en om passend rechtsherstel te krijgen. Dat verzoeker wel degelijk juridische bijstand heeft kunnen genieten, zelfs in de eerste fase van de behandeling van zijn asielaanvraag, blijkt overigens ook uit de beslissing van het BAMF waarin melding wordt gemaakt van een schrijven van de vertegenwoordiger van verzoeker alvorens deze laatste is overgegaan tot de intrekking van zijn beschermingsverzoek. Ook uit het administratief dossier blijkt dat de beslissing die is gevolgd op de intrekking door verzoeker aan hem ter kennis werd gebracht door zijn raadsman in Duitsland.

Bijgevolg gaat de Raad ervan uit dat verzoeker na overdracht in staat moet geweest zijn om de eventuele onrechtmatige beslissing—in het licht van zijn recht op grond van artikel 18.2 van de Dublin III Verordening om de behandeling van zijn verzoek te laten afronden dan wel om een nieuw verzoek in te dienen dat niet wordt behandeld als een volgend verzoek—in rechte aan te vechten.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn eerste middel de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM), van de artikelen

17 en 3.2 van de Dublin III Verordening, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991.

Verzoeker licht zijn middel toe als volgt:

"PRINCIPES

Overwegende dat artikel 3 E.V.R.M. stelt dat « Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. »;

Dat dit verbod absoluut is en het verbod inhoudt om iemand te verwijderen naar een land waar er een reëel risico op onterende behandeling bestaat;

Dat het EHRM beschouwt het «non-refoulement» verplichting als "inherent" aan artikel 3 E.V.R.M.;

Dat dit ook inhoudt voor een staat die een bevel om het grondgebied te verlaten wil laten uitvoeren dat er een probleem kan ontstaan als er redenen bestaan dat de persoon aan een behandeling in strijd met artikel 3 E.V.R.M. zal worden onderworpen;*

Dat krachtens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de betrokkenen de substantiële gronden moet voorleggen, die aantonen dat ze bij hun terugkeer reëel gevaar lopen om onderworpen te worden aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 E.V.R.M.;

Overwegende dat volgens het Europees Hof het begin van bewijs van een risico op schending van artikel 3 E.V.R.M. als volgt kan worden bijgebracht: (...)

Overwegende dat aangaande de bewijslast m.b.t. het risico zoals bedoeld in artikel 3 EVRM, kunnen volgende principes worden gededuceerd uit de vaste rechtspraak van het EHRM :

(...)

Teneinde de effectiviteit van artikel 3 EVRM te garanderen, hanteert het EHRM uitzonderlijk een lagere bewijslast:

(...)

Dat recents in het arrest Tarakhel t. Zwitserland het EHRM stelde dat:

(...)

Dat uit voorafgaande men kan afleiden dat het vermoeden van eerbiediging van het E.V.R.M. als gevolg van de ondertekening van internationale verdragen door een andere Europese lidstaat niet kan worden weerhouden als verzoeker het begin van bewijs bijbrengt dat er een risico bestaat tot schending van artikel 3 E.V.R.M. in geval van verwijdering naar een Europese lidstaat in casu Duitsland;

Overwegende dat artikel 13 E.V.R.M. immers stelt dat "een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie";

Dat dit recht de eerbiediging van alle andere grondrechten garandeert;

Dat artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen laat gelden dat:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.;"

Dat eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden, afdoende gemotiveerd moeten zijn in de akte die de beslissing zelf bevat;

*Dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven moeten juist en eveneens draagkrachtig zijn;*⁵

Dat de draagkracht op vier elementen slaat, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid);⁶

Dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou kunnen omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de (vormelijke) voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (procedurele of formele zorgvuldigheid) en de betrokken belangen zorgvuldig inschat en afweegt, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad (materiële zorgvuldigheid);

Dat De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen; Dat Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, men voor een beslissing moet staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is;⁷

2. TOEPASSING IN ONDERHAVIG GEVAL

A) MOTIVERING EN ZORVULDIGHEIDSBEGINSEL

Dat verzoeker via zijn advocaat in zijn schrijven van 6.10.2016 stelde dat:

"Niettegenstaande, blijkt gezien de situatie in Duitsland geen bescherming biedt aan asielzoekers van Palestijnse afkomst en dat de procedure niet conform is aan de Europese wetgeving:

Ten eerste, blijkt uit het Duitse dossier dat verzoekers worden beschouwd als komende uit Tripoli (Libanon) terwijl zij uit Tripoli (Libië) komen. (Stukken 3 a-b)

Het verblijf van verzoekers in Libië blijkt uit vraag 37 van het verhoor van K. J. (stuk 4a) en uit vraag 37 van het verhoor van I. J. (stuk 4b)

Dit blijkt ook uit het huwelijksakte van K. J.

Hun dossier niet met de nodige voorzichtigheid werd onderzocht

Ten aanzien van asielzoekers van Palestijnse origine is de asielprocedure in Duitsland gebrekkig zeker als zij worden bestempeld als hebbende vorig verblijf in Libanon (stuk 5)

Ten tweede, duurde hun asielprocedure sinds meer dan twee jaren. Hun dossier niet met de nodige voorzichtigheid werd onderzocht.

Ten derde, bevinden hun families zich in een ontberende en onmenselijke situatie in de Gazastrip.

Verzoekers vroegen om hun dossier te behandelen zodat zij hun familie via gezinshereniging zo vlug mogelijk konden laten komen. Er werd hen gezegd dat dit niet mogelijk was en dat zij zeer weinig kans maakten op een status.

Hun familie naar Europa smokkelen is voor hen onmogelijk zowel financieel maar de reisomstandigheden zijn ook te moeilijk voor hun families.

Het risico dat zijn familie oploopt is strijdig met artikelen 2 en 3 van het EVRM.

Ten vierde, vrezen verzoekers omwille van de 'gedwongen' of ten minste aangezette intrekking van hun asielaanvraag dat zij (conform de beslissingen die hen werden betekend) worden verwijderd naar Gaza alwaar zij voor hun leven vrezen.

De onwetendheid en onzekerheid over hun lot, de afwezigheid van toegang tot de rechter en rechtsmiddelen en de ernst van de schending alsook de constante herinnering van de situatie in dewelke hun families verkeren zonder deze te kunnen helpen wekken bij hen gevoelens van onrust, ontredde, angst, frustratie, onzekerheid, ...

Dit heeft hen ertoe aangezet hun asielaanvraag in te trekken.

De Dublinverordening en de vreemdelingenwet voorzien, dat een lidstaat die niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag kan besluiten dat hij een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze zal behandelen.

Uit wat voorafgaat, dient te worden geconcludeerd dat er een risico is dat verzoekers asielaanvraag :

Niet wordt behandeld bij terugkeer in Duitsland (omwille van de intrekking van hun asielaanvraag)

Lange asielprocedure

Afwachten voor hun familie in Gazastrip gedurende de lange asielprocedure in omstandigheden strijdig met artikelen 2 en 3 van EVRM

Geen zorgvuldig onderzoek van asielaanvraag: cfr Libië vs Libanon

Op zijn minst, verzoek ik u om een aanvullende informatie aan te vragen en om garanties te verkrijgen bij een eventuele terugname door Duitsland wat de asielprocedure betreft die de aanvrager in geval van terugkeer zou ontmoeten ondergaan, op basis van de principes die door het Hof EDH in het arrest Tarakhel c. Zwitserland van 4 november 2014 worden uiteengezet."

Dat omtrent het feit dat de Duitse autoriteiten, verzoekers beschouwen als komende uit Libanon verwerende partij niets heeft geantwoord;

Dat betreffende de duur van hun asielaanvraag en de afwezigheid van behandeling van deze aanvraag ook geen antwoord te vinden is in de bestreden beslissing;

Dat met hun grief : "De onwetendheid en onzekerheid over hun lot, de afwezigheid van toegang tot de rechter en rechtsmiddelen en de ernst van de schending alsook de constante herinnering van de situatie in dewelke hun families verkeren zonder deze te kunnen helpen wekken bij hen gevoelens van onrust, ontredde, angst, frustratie, onzekerheid, ... " ook geen rekening werd gehouden;

Dat met de vraag naar aanvullende informatie of garanties betreffende de behandeling van de asielprocedure in Duitsland geen rekening werd gehouden;

Dat verwerende partij op zijn minst had moeten uiteenzetten voor welke redenen zij achtte geen rekening te moeten houden met de vraag naar garanties;

Dat het louter verwijzen en/of hernemen van het schrijven van de raadsman van verzoeker geen vervulling is van het motiveringsplicht nu verzoeker niet kan verstaan voor welke reden de concrete en persoonlijke elementen die hij aanvoerde werden weerlegd (quod non) door het louter stellen dat Duitsland een Europese lidstaat is;

Dat de bestreden beslissing niet motiveert voor welke redenen de DVZ de grieven/argumenten van verzoeker niet werden gevolgd;

Dat bijgevolg een schending dient te worden vastgesteld van de motiveringsplicht in combinatie met artikelen 3 en 17 van de Dublinverordening alsook het zorgvuldigheidsbeginsel;

B) ARTIKEL 3 EVRM

Overwegende dat uit wat voorafgaat en conform de rechtspraak van het E.V.R.M., verzoeker, op basis van concrete persoonlijke elementen alsook algemene informatie het begin van bewijs heeft bijgebracht dat hij een asielaanvraag heeft ingediend op 28.08.2014 in Duitsland en deze niet werd onderzocht conform artikelen 3 en 13 EVRM;

Dat ten eerste, blijkt uit zijn dossier twee jaar na het indienen van zijn asielaanvraag namelijk op 28.08.2014, zijn dossier steeds niet werd behandeld in eerste aanleg;

Dit wordt bevestigd door objectieve gegevens zoals Eurodacgegevens en het akkoord onder toepassing van artikel 18 c) van de Dublinverordening;

Dat gedurende deze twee jaar zijn familie zich in onterende omstandigheden bevindt en vast zit in Khan Younis, de Gazastrook in Palestina;

Dat zijn familie omwille van de afwezigheid van handelen van de Duitse autoriteiten in een situatie bevindt strijdig met artikelen 2 en 3 EVRM;

Dat hij daarnaast een mondelinge informatie verkreeg van de Duitse ambtenaar die zijn asielaanvraag behandelde welke stelde dat hij geen bescherming zou verkrijgen;

Dat de duur van hun procedure een objectieve feit is dat blijkt uit de stukken die in het administratief dossier zitten;

Dat ten tweede, hun asielaanvraag niet grondig werd onderzocht of zelfs geregistreerd nu blijkt uit de neergelegde documenten dat Duitsland hen beschouwde als geboren in Tripoli Libanon terwijl zij geboren zijn in Tripoli Libya ;

Dat, ten derde, verzoekers in de eerste fase van hun asielaanvraag geen toegang hebben gehad tot juridische bijstand in tegenstrijdigheid met wat wordt gesteld in de bestreden beslissing;

Dat zij ook geen advocaat hadden gedurende deze twee jaar om hen te helpen met hun prangende situatie;

Dat het AIDA rapport (p. 22-23) stelt dat: "

(...)

Dat hieruit blijkt dat asielzoekers GEEN juridische bijstand hebben in eerste aanleg;

Dat ten vierde, verzoekers de beslissing van een landgenoot hebben overgemaakt aan DVZ aan de welke de bescherming van vluchtelingenstatus werd geweigerd;

Dat zij ook informatie uit de pers bijbrachten waaruit blijkt dat A. Merkel aan een Palestijnse meisje afkomstig uit Libanon zei dat ze haar geen bescherming/status kon bieden omdat zij er een UNWRA bescherming had;

Dat verwerende ten eerste stelt dat uit het AIDA rapport (p.6) zou blijken dat Duitsland een afwijzingsgraad van onbepaalde en staatloze personen heeft van slechts 10% en dat hieruit bijgevolg niet zou blijken dat verzoeker niet in aanmerking zou komen voor de internationale bescherming;

Dat hieromtrent vooreerst dient te worden opgemerkt dat de herkomst van de Staatlozen niet wordt gepreciseerd en bijgevolg hieruit niet kan worden afgeleid dat Palestijnen zoals verzoeker in Duitsland bescherming krijgen;

Dat daarnaast blijkt uit de statistieken dat meer dan 50% van de aanvragen van staatlozen niet werden behandeld;

(...)

Zo maakt verwerende partij een partiele lectuur van het AIDA rapport. Enkel 2799 van de 6173 werden behandeld;

Dat dit ook blijkt uit andere informatie uitgaande van neutrale bronnen blijkt dat staatloze meer dan een jaar moeten wachten voor de behandeling van hun aanvraag :

De familie van het Palestijnse meisje uit een vluchtelingenkamp in Libanon had ook maar een temporaire status gedurende hun procedure en was al sinds 4 jaar in Duitsland; (stuk 7)

Volgens een EMN study was de gemiddelde in 2013 - 9 maanden; (stuk 4)

Een getuigenis van een staatloze stelt dat hij meer dan een jaar wacht (stuk 5)

Een getuigenis van een advocaat in het kader van de zaak van een Syrisch-Palestijnse onderdaan stelt dat de procedure meerder jaren duurt; (stuk 6)

Dat hieruit blijkt dat vluchtelingen van Palestijnse afkomst heel lange asielprocedures oplopen;

Dat ten tweede verwerende partij in de bestreden beslissing louter stelt dat de persartikel niet objectief en accuraat is, dat er geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend aan dit stuk en louter verwijst naar het feit dat Duitsland deel uitmaakt van de Europese Unie en de Europese verdragen omtrent mensenrechten heeft ondertekend;

Dat wanneer verzoeker het begin van bewijs in concreto bijbrengt door middel van :

Bewijs dat zijn eigen procedure meer dan twee jaar duurde zonder beslissing

Dat hij wordt beschouwd als geboren in Libanon terwijl hij in Libya is geboren Een publieke verklaring van de Duitse hoogste autoriteit zeggende dat zij geen bescherming kunnen bieden aan Palestijnen,

Verwerende partij dit begin van bewijs dient te weerleggen en zich niet louter mag beperken tot theoretische argumenten;

Dat bijgevolg verwerende partij artikel 3 (procedureel luik) en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden;

Dat ter conclusie, uit voormelde vaststellingen blijkt dat verzoekers ofwel in een orbiëte situatie zouden verkeren ofwel zouden kunnen worden verwijderd naar een land met de welke zij geen enkele band hebben namelijk Libanon ;

Dat de lange procedure en afwezigheid van behandeling, ten gronde, van de asielprocedure ook een schending van artikelen 2 en 3 van het EVRM met zich mee brengt voor de echtgenote en de kinderen van verzoeker die steeds geblokkeerd zijn in Gaza alwaar het een algemeen gekend feit is dat de levensomstandigheden strijdig zijn met artikelen 2 en 3 EVRM;

Dat bij een verwijdering naar Duitsland hij weer zal terechtkomen in een situatie van onwetendheid en onzekerheid over hun lot, de afwezigheid van toegang tot de rechter en rechtsmiddelen en de ernst van de schending alsook de constante herinnering van de situatie in dewelke zijn familie in Gaza en deze van zijn broer in Libya verkeren zonder deze te kunnen helpen wekken bij hem gevoelens van onrust, ontredde, angst, frustratie, onzekerheid, ...

Dat dit een schending van artikel 3 (materieel) luik impliceert;

Dat tevens blijkt dat de grief onder artikel 3 EVRM (procedureel luik) niet grondig werd onderzocht door de Duitse autoriteiten;

Dat een verwijdering naar Duitsland een (indirecte - par ricochet) schending van artikel 3 EVRM met zich mee zou brengen;

C) ARTIKEL 3 EVRM - ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL

Dat in subsidiaire orde, gezien het begin van bewijs bijgebracht door verzoeker, verwerende partij op basis van het zorgvuldigheidsbeginsel bijkomende informatie of garanties had moeten vragen aan Duitsland;

Indien uw Raad, van mening is dat de hierboven vermelde gebreken en schendingen niet zodanig grof zijn, diende verwerende partij op zijn minst bijkomende waarborgen aan te vragen aan Duitsland betreffende de behandeling van zijn asielaanvraag (duur/bepaling herkomst) van verzoeker;

Dat het feit dat de Duitse autoriteiten expliciet toestemden met de terugname geen garantie is teneinde de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker;

Dat moet worden vastgesteld dat een verwijdering zonder de nodige individuele waarborgen te hebben verzocht bij de Duitse autoriteiten betreffende de opvang van verzoeker en de behandeling van zijn asielaanvraag, bestaat er een risico op schending van artikel 3 EVRM in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel ;”

In zijn tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 26 van de Dublin III Verordening al dan niet in combinatie met de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM.

Hij licht zijn tweede middel toe als volgt:

“1. PRINCIPES

Verzoeker verwijst naar de beginselen en wetbepalingen zoals hierboven uiteengezet;

Overwegende dat artikel 26 van de Dublin verordening laat gelezen dat:

DEEL IV

Procedurele waarborgen

Artikel 26

Kennisgeving van een overdrachtsbesluit

1. Wanneer de aangezochte lidstaat instemt met de overname of de terugname van een verzoeker of een andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), stelt de verzoekende lidstaat de betrokkene in kennis van het besluit om hem over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat en, indien van toepassing, van het besluit om zijn verzoek om internationale bescherming niet te behandelen. Indien een juridisch adviseur of andere raadsman de betrokkene vertegenwoordigt, kunnen de lidstaten besluiten deze juridisch adviseur of raadsman in plaats van de betrokkene van het besluit in kennis te stellen en, indien van toepassing, het besluit aan de betrokkene mee te delen."

Dat de rechtspraak dienaangaande laat gelden dat artikel 26 van de Dublin verordening impliceert dat:

(...)

2. TOEPASSING IN ONDERHAVIG GEVAL

Overwegende dat blijkt dat in casu, verwerende partij sinds het akkoord van de Duitse autoriteiten op 9.9.2016 meer dan twee maanden namelijk 10.11.2016 wachtte alvorens het nemen van de bestreden beslissing;

Dat dit niet te wijten is aan het handelen van betrokkene nu verwerende partij louter verwijst naar de hoedanigheid van Europese lidstaat van Duitsland, naar AIDA rapport naar de welke zij altijd verwijst;

Dat de beslissing dezelfde stereotypeerde motivering bevat als in alle Dublin dossiers;

Dat de bestreden beslissing zelfs verwijst naar de "Nederlandse autoriteiten" (blad 2 laatste zin); betrokkene in zijn Dublin interview het gelden dat hij verblijft met zijn zus die hier in België legaal verblijft; Dat er geen verdere opzoekingen blijken omtrent de elementen ingeroepen door verzoeker in het schrijven van zijn advocaat;

Dat de laattijdige beslissing weer onnodig de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker verlengt; (artikel 3 EVRM procedureel luik)

Dat bijgevolg een schending dient te worden vastgesteld van artikel 26 van de Dublinverordening al dan niet in combinatie met artikelen 2 en 3 van de motiveringswet en het zorgvuldigheidsbeginsel alsook artikel 3 (procedureel luik);"

Omwille van de samenhang worden beide middelen samen besproken.

Verzoeker betoogt na een theoretische uiteenzetting van de rechtsregels of beginselen die hij geschonden acht, in essentie dat zijn advocaat op 6 oktober 2016 een schrijven gericht heeft aan de Dienst Vreemdelingenzaken waarin zij de problemen met de asielprocedure in Duitsland schetste. In essentie meent hij dat met verschillende grieven geen rekening werd gehouden bij het treffen van de bestreden beslissing. Het louter verwijzen en hernemen van het schrijven van zijn advocaat zijn geen vervulling van de motiveringsplicht. Hij meent tevens dat uit zijn persoonlijke ervaringen alsook algemene informatie blijkt dat zijn asielaanvraag door Duitsland niet conform de artikelen 3 en 13 van het EVRM werd onderzocht. Verder stelt hij dat bijkomende garanties hadden moeten gevraagd worden van Duitsland. Ook blijkt dat de gemachtigde tot twee maanden na het akkoord van de Duitse autoriteiten inzake terugname wachtte met het treffen van de bestreden beslissing en dat dit niet te wijten is aan het handelen van verzoeker.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat *in casu* de bestreden beslissing op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeeft die hebben geleid tot deze beslissing. Er wordt ook uitvoerig gemotiveerd inzake artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. De voorziene motivering stelt verzoeker in staat kennis te nemen van de redenen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. Immers, in tegenstelling tot wat hij voorhoudt, wordt wel degelijk ingegaan op de elementen aangehaald in het schrijven van de advocaat van verzoeker van 6 oktober 2016 en gaat het niet enkel om een herneming van de aangevoerde elementen in dit schrijven. Bovendien, het loutere feit dat niet expliciet alle door de verzoeker aangevoerde elementen zouden worden weergegeven in de bestreden beslissing, maakt niet dat uit het geheel van de gegeven motivering de redenen niet zouden blijken waarom de gemachtigde tot zijn besluit komt. Verzoeker kent deze motieven ook, nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel. Er is aldus voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. De gegeven motivering is pertinent en draagkrachtig en verzoeker blijft in gebreke enig gebrek in de motivering concreet aannemelijk te maken.

Een schending van de artikelen 2 en 3 inzake de formele motiveringsplicht blijkt niet.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoeker (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoeker in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 96).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoeker naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoeker (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoeker betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Het Hof van Justitie benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III Verordening deel van uitmaakt, is opgezet in een context waarin mag worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen de grondrechten eerbiedigen, daaronder begrepen de rechten die het Verdrag van Genève, het Protocol van 1967 of het EVRM als grondslag hebben, en dat er in dit opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Juist wegens dat beginsel van wederzijds vertrouwen heeft de Uniewetgever de Dublin III Verordening gesloten om de behandeling van asielverzoeken te stroomlijnen en te voorkomen dat het stelsel verstopt raakt doordat de autoriteiten van de staten talrijke asielverzoeken van één verzoeker dienen te behandelen, om meer rechtszekerheid te bieden met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is om het asielverzoek te behandelen en om aldus „forum shopping” te voorkomen. Het geheel heeft hoofdzakelijk tot doel om in het belang van zowel de asielzoekers als de deelnemende staten de behandeling van asielverzoeken sneller te laten verlopen. Bijgevolg moet volgens het Hof worden aangenomen dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM. Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, zodat een ernstig risico bestaat dat asielzoekers, wanneer zij aan deze lidstaat worden overgedragen, worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt. Daaruit kan echter niet worden afgeleid dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de overige lidstaten om de Dublin III Verordening na te leven.

Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen.

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin II Verordening (thans de Dublin III Verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9,

2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Het zou verder de verwezenlijking van het doel, snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, N.S., punten 84 en 85).

Ingeval echter “ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest” (pt. 86.), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III Verordening bepaalt het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken ten einde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest.

Tenslotte moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden, waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Recent stelde het Hof van Justitie nog aangaande artikel 17 van de Dublin III Verordening dat zelfs bij afwezigheid van een ernstige vrees voor systeemfouten in de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat, de overdracht van een asielzoeker in het kader van de Dublin III Verordening slechts kan plaats hebben in omstandigheden die uitsluiten dat door de overdracht de betrokken asielzoeker wordt blootgesteld aan een ernstig en reëel risico op onmenselijke en vernederende behandelingen, in de zin van artikel 4 van het Handvest. Het Hof van Justitie zegt weliswaar dat dit geen afbreuk doet aan het wederzijds vertrouwensbeginsel en het vermoeden dat de grondrechten door elke Lidstaat worden gerespecteerd. Artikel 17, lid 1 van de Dublin III Verordening houdt evenwel volgens het Hof van Justitie niet in dat de overdragende Lidstaat gehouden is tot toepassing van de soevereiniteitsclausule (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Republika Slovenija, C 578/16 PPU).

Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing werd wel degelijk rekening gehouden met de door de advocaat van verzoeker aangevoerde persoonlijke elementen. Immers wordt het schrijven in de bestreden beslissing aangehaald: *“Via een schriftelijke tussenkomst van zijn raadvrouw verzette betrokkene zich verder tegen een overdracht naar Duitsland in het kader van Verordening 604/2013. De raadvrouw van betrokkene vraagt onze diensten de toepassing van artikels 3.2 en 17 van Verordening 604/2013 op basis van het feit dat zij gedurende twee jaar in Duitsland de behandeling van hun dossier hebben afgewacht zonder resultaat. De raadvrouw van betrokkene verklaart dat de ambtenaar/procureur van de Duitse instanties betrokken vertelde dat hij weinig kansen heeft in Duitsland en dat hij, met het oog op het verkrijgen van een statuut, Duitsland beter kan verlaten. Daarnaast stelt de raadvrouw van betrokkene dat hij ook reeds kennis heeft van een kennis van Palestijnse origine die een weigering tot erkenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire bescherming verkreeg in Duitsland. Op basis van deze informatie besloot betrokkene om zijn asielaanvraag in Duitsland in te trekken. De raadvrouw van betrokkene stelt echter dat Duitsland geen bescherming biedt aan asielzoekers van Palestijnse afkomst en stelt dat de procedure in Duitsland dan ook niet conform is aan de Europese wetgeving. Ze haalt hier verschillende aspecten over aan onder meer het feit dat betrokkene in Duitsland beschouwd wordt als zijnde afkomstig uit Tripoli, een lange asielprocedure die betrokkene doorliep in Duitsland, het feit dat de families van betrokkene zich in een ontberende en onmenselijke situatie bevinden in Gaza en een vrees van betrokkene voor een verwijdering naar Gaza. Verder spreekt de raadvrouw van betrokkene ook over de afwezigheid van rechter en rechtsmiddelen in Duitsland. Concluderend vraagt de raadvrouw van betrokkene onze diensten dan ook om de asielaanvraag van betrokkene in België te*

behandeling in navolging van artikel 17 van Verordening 604/2013 of om op zijn minst bijkomende informatie en garanties te bekomen van de Duitse instanties betreffende de asielprocedure van betrokkene in Duitsland. Daarnaast maakt de raadsvrouw van betrokkene tevens ook melding van een afwezigheid van risico op ontduiking en verwijst ze verder ook naar het arrest Tarakhel v. Zwisterland van het Hof EDH en haalt ze een concreet krantenartikel en verscheidene documenten aan ter staving van de hierboven vermelde situatie.

In een bijkomende schriftelijke tussenkomst d.d. 20.10.2016 verwijst de raadsvrouw van betrokkene opnieuw naar haar vorig schrijven en maakt ze verscheidene bijkomende stukken over aan onze diensten waaruit blijkt dat betrokkene niet afkomstig is uit Libanon maar verscheidene jaren in Libië heeft gewoond. Daarnaast benadrukt de raadsvrouw van betrokkene dat, in tegenstelling tot de verklaringen in het gehoor van betrokkene, hij niet 1,5 jaar in Libië verbleef voor zijn aankomst in Duitsland maar slechts 1,5 maanden.”

en wordt hieromtrent als volgt geoordeeld:

“Betreffende de verklaring van betrokkene dat hij vreest gerepatriëerd te worden naar Gaza na zijn overdracht naar Duitsland benadrukken, dat tevens ook aangehaald wordt door de raadsvrouw van betrokkene, wijzen we er vooreerst op dat negatieve beslissingen en het opdragen terug te keren naar het land van herkomst onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Duitsland kent verder onafhankelijke beroepsinstanties inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. We benadrukken verder ook dat het indienen van een asielverzoek bovendien niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een asielaanvraag op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Nederlandse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Met betrekking tot deze aangehaalde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Duitsland dient te worden opgemerkt dat deze aangehaalde reden geen betrekking heeft op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Duitse autoriteiten. Het loutere feit dat de asielaanvraag van betrokkene werd afgewezen betekent niet automatisch dat er sprake is van een “niet correcte of onmenselijke behandeling” of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Duitsland dan ook geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Duitsland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. De door betrokkene aangehaalde reden, met name dat zijn asielaanvraag afgewezen werd in Duitsland kan dan ook niet beschouwd worden als een gerechtvaardigde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Duitsland.” En “De raadsvrouw van betrokkene verwijst in dit verband naar het feit dat naar haar mening betrokkene in Duitsland niet de nodige bescherming kan verkrijgen die toebehoort aan asielzoekers van Palestijnse afkomst. We verwijzen hierbij nogmaals naar het hierboven reeds vermelde AIDA-rapport over Duitsland waaruit blijkt dat de afwijzingsgraad van onbepaalde en staatloze personen in Duitsland slechts op 10% ligt (p. 6). Hieruit denken we dan ook te kunnen afleiden dat asielaanvragen van asielzoekers van Palestijnse afkomst in Duitsland wel degelijk inhoudelijk onderzocht worden en dat zij niet automatisch niet in aanmerking komen voor het verkrijgen van internationale bescherming.”

Dit houdt een antwoord in op de kritiek van verzoeker als zou Duitsland geen beschermingsstatus geven aan personen in zijn situatie.

Zoals de gemachtigde terecht opmerkt heeft de Dublin III Verordening niet tot doel te garanderen dat verzoeker een statuut als vluchteling krijgt. Afwijzingen maken onlosmakelijk deel uit van het systeem. Het loutere feit dat verzoeker stelt een persoon te kennen die afgewezen werd en de verwijzing naar verklaringen van een regeringsleider maken niet dat daaruit kan afgeleid worden dat de Duitse asielinstanties de asielaanvraag van verzoeker niet naar behoren zullen onderzoeken.

“Betreffende de verklaring van de raadsvrouw van betrokkene dat de asielaanvraag van betrokkene niet zorgvuldig werd behandeld door de Duitse instanties en het feit dat er bijkomende garanties worden gevraagd aan de Duitse instanties voor de concrete toegang en inhoudelijke behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in Duitsland benadrukken we dat de Duitse instanties op 09.09.2016 instemden met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013. Dit betekent dat de Duitse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zal kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Duitse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderden naar zijn land van

herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We verwijzen hieromtrent ook naar het rapport over Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database - National Country Report - Germany", up-to-date tot 16.11.2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Duitsland worden overgedragen, geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procédure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 27, §5)."

Dit houdt een antwoord in op de kritiek inzake het feit dat zijn asielprocedure twee jaar duurde en niet met de nodige omzichtigheid werd onderzocht.

Uit het gehoorverslag in het kader van het Dublin-interview blijkt bovendien dat verzoeker verklaarde dat hij gedurende twee jaar in twee verschillende opvangcentra verbleef in Duitsland en dat hij de beslissing inzake zijn asielaanvraag niet afwachtte. Verzoeker uitte op dat ogenblik geen opmerkingen met betrekking tot de opvang of behandeling van zijn asielaanvraag. Hij stelde enkel dat hij naar België was gekomen omdat hij had vernomen dat Duitsland Palestijnen repatriëert terwijl België Palestijnen respecteert. Uit dit relaas kan opgemaakt worden dat verzoeker enkel voor België koos omdat hij alhier zijn slaagkansen hoger inschatte, maar niet omdat hij in Duitsland onderworpen werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling. Evenmin blijkt dat Duitsland de asielaanvraag van verzoeker niet zou willen behandelen. Het loutere feit dat de behandeling van de asielaanvraag geruime tijd in beslag neemt, hetgeen verklaard kan worden door de hoge instroom van asielzoekers, waarmee overigens meerdere lidstaten te kampen hebben waaronder ook België zoals de gemachtigde terecht opmerkt, maakt niet dat verzoeker door de Duitse autoriteiten aan een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM werd/wordt onderworpen. Bovendien blijkt uit het AIDA-rapport waarnaar de gemachtigde verwijst en waarvan kopie opgenomen is in het administratief dossier dat een asielzoeker de Duitse autoriteiten kan vragen wanneer een beslissing zal genomen worden aangaande de asielaanvraag indien er geen beslissing is genomen binnen de zes maanden na de aanvraag (p. 15). Er blijkt geenszins dat verzoeker deze mogelijkheid heeft aangewend. Evenmin toont hij met concrete stukken aan dat hij de Duitse autoriteiten gewezen heeft op de achterblijvende gezinsleden in de Gazastrook ten einde een versnelling in de behandeling van zijn asielaanvraag te krijgen. Daarenboven blijkt voorts dat verzoeker aangegeven heeft geen familieleden in België of andere lidstaten te hebben en wijst de Raad erop dat de Dublin III Verordening geen specifieke bepalingen bevat aangaande familieleden verblijvende buiten de lidstaten. Het gegeven dat verzoeker meent betere slaagkansen in België te hebben dan Duitsland en dus ook de mogelijkheid zijn familie uit Gaza weg te halen, is geen argument om de bestreden beslissing te doen wankelen. Waar verzoeker het motief van de gemachtigde bekritiseert waarin hij stelt dat er maar een afwijzingsgraad van 10 % bestaat voor staatloze personen, nu de gemachtigde zou voorbij gegaan zijn aan het feit dat er nog heel veel onbehandelde aanvragen zijn, kan de Raad volgen dat door het onbepaald aantal hangende aanvragen het moeilijk te interpreteren is van waar de 10,6 % "rejection rate" precies komt. Desalniettemin moet toch aangenomen worden dat met de opgenomen statistieken die gewag maken van 2493 erkenningen, 2 subsidiaire beschermden, 5 humanitair beschermden en 299 verwerpingen er over het algemeen een hoog beschermingsgehalte kenbaar wordt gemaakt.

"Daarnaast wensen we ook te benadrukken dat de Duitse instanties expliciet instemden met de terugname van betrokkene en met de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag waaruit we kunnen besluiten dat Duitsland de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van betrokkene ook garanderen. Dit betekent dan ook dat de door de raadsvrouw van betrokkene aangehaalde elementen omtrent de asielmotieven van betrokkene en zijn persoonlijke situatie van vluchteling afkomstig uit Tripoli (LBY) in Duitsland aangebracht kunnen worden, alsmede ook de door de raadsvrouw van betrokkene aangebrachte documenten en stukken hieromtrent." Dit houdt een antwoord in op de kritiek dat verzoeker in Duitsland beschouwd wordt als komende uit Tripoli (Libanon) en niet uit Libië. Ook de andere argumenten die verzoekers raadsvrouw heeft voorgelegd aan de gemachtigde kunnen in geval van een nieuw of heropend verzoek in Duitsland worden voorgelegd. Verzoeker laat in zijn verzoekschrift na deze motivering met concrete argumenten te weerleggen. Bovendien blijkt uit de beslissing die het BAMF heeft genomen naar aanleiding van zijn beschermingsverzoek aldaar van 2 december 2016 dat hij heeft kunnen kenbaar maken dat naar zijn oordeel zijn Duits asiëldossier fouten bevat, zoals het feit dat zijn geboorteplaats niet Libanon maar Libië is.

"Verder benadrukken we dat uit de voorgelegde documenten, aangevuld met de verklaringen van betrokkene en het feit dat de Duitse instanties met toepassing van artikel 18.1(c) van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene, kan worden afgeleid dat betrokkene zijn in Duitsland ingediende asielaanvraag heeft ingetrokken. Dit betekent dan ook dat betrokkene de definitieve beslissing omtrent zijn in Duitsland ingediende asielaanvraag niet heeft afgewacht en daarbij nog niet automatisch kan besluiten dat zijn asielaanvraag afgewezen zal worden door de Duitse instanties. Het feit dat een kennis van betrokkene inderdaad geen subsidiaire bescherming of de vluchtelingenstatus en dat

betrokkene door een Duitse ambtenaar hierover mondeling werd geïnformeerd is niet voldoende grond om tot dit besluit te komen.” hetgeen een antwoord inhoudt op de vrees van verzoeker dat zijn asielaanvraag in Duitsland na de intrekking ervan, niet meer behandeld zal worden. Zoals onder 2 gesteld blijkt uit de door verzoeker voorgelegde beslissing dat het BAMF wel is overgegaan tot een behandeling van diens verzoek van 2 december 2016 en is de Raad van oordeel dat indien verzoeker de mening is toegedaan dat dit niet conform de Dublin III Verordening of onzorgvuldig is gebeurd, hiertoe afdoende beroepsmogelijkheden open staan in Duitsland.

De gemachtigde motiveert dienaangaande:

“Verder benadrukken we ook dat Duitsland onafhankelijk beroepsinstanties kent voor afgewezen asielaanvraag en dat betrokkene, in tegenstelling tot de informatie van de raadvrouw, wel degelijk toegang heeft tot juridische bijstand in Duitsland zoals blijkt uit het bovenstaande AIDA-rapport. Hierin wordt gesteld dat ondanks het feit dat juridische bijstand niet systematisch wordt voorzien in Duitsland er wel verscheidene ngo's en organisaties zijn die gratis juridische bijstand kunnen bieden aan betrokkene. Daarnaast zal betrokkene ook de mogelijkheid om zich aan te melden op een juridische hulp met het oog op het bekostigen van een advocaat (p. 22-23).”

Het betoog van verzoeker als zou er geen antwoord gegeven zijn op zijn argument dat er geen toegang is tot de rechter en rechtsmiddelen mist bijgevolg volledig feitelijke grondslag. Verzoeker betoogt dat er geen juridische bijstand is in de eerste fase van de behandeling van het beschermingsverzoek maar hij gaat hiermee in de eerste plaats voorbij aan het feit dat de Dublin III Verordening in zijn artikel 27, 6, voorlaatste lid duidelijk stelt dat de rechtsbijstand ten minste het voorbereiden van de vereiste procedurestukken en het vertegenwoordigen “voor een rechterlijke instantie” omvat. Bijgevolg vereist de Dublin III Verordening niet dat er ook in juridische bijstand wordt voorzien voor het BAMF. Bijkomend gaat verzoeker eraan voorbij dat dergelijke bijstand voor de administratieve instantie doorgaans gratis gegeven wordt door NGO's. Het feit dat niet alle centra door NGO's bezocht worden ten einde juridisch advies te geven, maakt niet dat verzoeker niet bij machte zou zijn zich naar het kantoor van dergelijke NGO te begeven om juridische bijstand te krijgen nu hij geen gezondheidsproblemen heeft aangehaald. Verzoeker betwist ook niet dat asielzoekers wel kosteloze rechtsbijstand kunnen genieten indien zij worden geconfronteerd met een afwijzing van hun asielaanvraag en dat niet wordt aangetoond dat deze vorm van juridische bijstand op zich niet volstaat om eventuele tekortkomingen tijdens de behandeling van een asielverzoek recht te zetten en om passend rechtsherstel te krijgen. In het citaat dat verzoeker integraal herneemt, wordt eveneens verwezen naar de “*merits test*” waarbij een rechter kan oordelen of iemand recht heeft op gratis juridische bijstand al naargelang de kans op succes. Ook dit is in lijn met artikel 27, 6, tweede lid van de Dublin III Verordening en artikel 20 van de Procedurerichtlijn. Bovendien en ten overvloede blijkt wederom uit de beslissing die verzoeker van het BAMF heeft voorgelegd van 19 december 2016 dat uitdrukkelijk wordt verwezen naar steun van een raadsman gedurende de eerste procedure, er wordt immers naar een schrijven van 7 april 2016 verwezen, hetgeen voorafgaat aan de datum van intrekking van diens beschermingsverzoek met name op 4 augustus 2016.

“Betreffende de verwijzing naar de zaak Tarakhel v. Zwitserland benadrukken we dat dit arrest stelde dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, namelijk een in 1989 geboren man wiens echtgenote en minderjarige kinderen te Khan Younis (Palestina) verblijven. Daarnaast verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor in goede gezondheidstoestand te verkeren. We benadrukken dan ook dat de omstandigheden die aanwezig waren in de zaak Tarakhel v. Zwitserland niet getransponeerd kunnen worden op de situatie van betrokkene betreffende een overdracht naar Duitsland in het kader van Verordening 604/2013.

Tot slot verwijzen we naar het door de raadvrouw van betrokkene aangehaalde artikel met betrekking tot de situatie van betrokkene in Duitsland (“Not everyone is allowed to have a good life in Germany”, Mondoweiss, 17.07.2015). We benadrukken hierbij dat dit artikel reeds dateert van juli 2015 en merken we op dat deze publicatie niet zonder meer als objectief en accuraat kan worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal médium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale média gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties.

We wensen ook nog de nadruk te leggen op het feit dat op dat Duitsland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Duitse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het

gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Duitsland onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.”

Het betoog van verzoeker dat de Belgische overheid bijkomende garanties had moeten vragen aan de Duitse autoriteiten kan gelet op de motivering van de bestreden beslissing en voorgaande bespreking niet overtuigen.

Ook waar verzoeker erop wijst dat in de bestreden beslissing verwezen wordt naar de Nederlandse autoriteiten kan op lezing van de motieven van de bestreden beslissing echter worden aangenomen dat dit een materiële mislag betreft die geen afbreuk doet aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing dat Duitsland verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag.

Verzoeker maakt geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk. Nu verzoeker geen verdedigbare grief op grond van een artikel uit het EVRM aannemelijk maakt, kan er evenmin sprake zijn van een schending van artikel 13 van het EVRM.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Zoals hoger blijkt heeft verzoeker met zijn betoog geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk gemaakt.

Zoals inderdaad blijkt hebben de Duitse autoriteiten op 12 september 2016 ingestemd met de terugname van de verzoeker. Evenwel blijkt dat de advocaat van verzoeker op 6 oktober 2016 en op 20 oktober 2016 de gemachtigde nog gecontacteerd heeft met de vraag rekening te houden met bepaalde argumenten. Het kan de gemachtigde dan ook niet ten kwade worden geduid de argumenten van verzoeker te onderzoeken alvorens over te gaan tot het treffen van de bestreden beslissing zodat haar evenmin kan verweten worden de bestreden beslissing pas getroffen te hebben op 10 november 2016. Bovendien maakt artikel 26 van de Dublin III Verordening zelf geen gewag van een termijn, noch op precieze wijze, noch bij benadering, binnen dewelke de kennisgeving van het overdrachtbesluit moet gebeuren.

Een schending van artikel 26 van de Dublin III Verordening wordt niet aannemelijk gemaakt.

Artikel 17, § 1 van de Dublin III Verordening luidt als volgt:

“In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. [...]”

Zoals *supra* werd uiteengezet, kan geen algemene situatie van systeemfouten worden aangenomen waaruit zou voortvloeien dat gemachtigde de overdrachten naar Duitsland in het algemeen moet stoppen. Er kan actueel niet worden aangenomen dat de mogelijkheid die België altijd heeft om in toepassing van artikel 17 van de Dublin III Verordening toch de aanvraag van verzoeker te behandelen, *in casu* verplichtend had moeten geïnterpreteerd worden voor overdracht overeenkomstig artikel 3, § 2, tweede en derde lid van dezelfde Verordening. Ook op individuele gronden maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling, zodat hij evenmin aannemelijk maakt dat België op deze grond, en gelet op artikel 17 van de Dublin III Verordening, zijn beschermingsverzoek alvorens overdracht diende te behandelen.

Een schending van artikel 17 van de Dublin III Verordening blijkt niet.

De middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend zeventien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

De griffier,

M. DENYS

griffier.

De voorzitter,

A. MAES